

TUUTIKKI TOLONEN

Piilopaikka ilmassa

Larissa oli kävelemässä niityllä, kun hän aivan yhtäkkiä törmäsi johonkin näkymättömään ja kaatui.

”Auts”, Larissa huudahti ja piteli otsaansa. Mihin hän oli moksauttanut päänsä? Niityllä ei näkynyt yhtään mitään.

Hän nousi varovasti ylös, ojensi kätensä ja alkoi tunnustella ilmaa ympärillään. Hän näki vain omat kätensä, mutta silti hän yhtäkkiä *tunsi* käsissään jotain kevyttä ja taipuisaa. Kuin ohutta, silkkistä, näkymätöntä kangasta.

Larissa tarttui näkymättömän kankaan reunaan ja nosti. Maisema laskostui sivuun kuin verho, ja ilmaan Larissan edessä avautui aukko. Larissa hämmästyi. Hän otti askeleen lähemmäs, kumartui ja kurkisti aukon toiselle puolelle.

Hyvänen aika! Larissa huokaisi ihastuneena. Hän näki suoraan vanhanaikaisen, koristeellisen katossängyn sisälle. Mitään näin kaunista hän ei ollut nähnyt ikinä. Katos ja sivuverhot olivat sisäpuolelta taivaansinistä, läpikuultavaa kangasta, katoksen pylvää kierteiset ja tummasta puusta veistetyt. Sänky oli täynnä pehmeitä, ihania tyynejä ja katto oli kirjailtu täyteen päärynöitä,

perhosia, lepakoita ja vihreitä lehtiä.

Sen enempää miettimättä Larissa kiipesi sänkyyn ja antoi sivuverhon takanaan heilahtaa kiinni. Hän kellahti selälleen upottavalle patjalle. Verhojen ulkopuolelta kuului lintujen sirkutusta ja kauempana huristi auto, mutta Larissa oli näkymätön. Olen piilossa ilman sisällä, hän ajatteli. Se oli ihana ajatus.

Hän katseli ympärilleen ja huomasi sängynpylväissä kolme nappia sekä pienen metallivivun. Hän nousi istumaan, ojensi kätensä ja painoi ylintä nappia. Kuului naksahdus. Pieni kaappi ylempanä pylväessä oli avautunut. Larissa kömpi kaapin luokse ja kurkisti sisään.

”Tyhjä lautanen”, hän mutisi vähän pettyneenä. ”Olisipa siinä edes voileipä.”

Siinä samassa lautaselle ilmestyi voileipä. Larissa hämmästyi.

”Olisipa siinä vaikka... pala suklaakakkua?” hän kokeili.

Lautaselle ilmestyi suklaakakkupala. Larissa naurahti ilahtuneena. Toivomuslautanen! Niitä oli siis oikeasti olemassa. Hän söi lautasen tyhjäksi ja palautti sen sitten takaisin kaappiin.

Sen jälkeen hän ojensi kätensä ja painoi keskimmäistä nappia. Alkoi kuulua hiljaista surinaa. Yksi tyynyistä nousi pystyyn. Se hohti himmeää valoa ja sen pehmeään kylkeen ilmestyi kartta, josta Larissa tunnisti heti oman kotinsa, kirjaston ja uimarannan. Siellä täällä kartalla näkyi pieniä liikkuvia pisteitä, jotka lähempää katsottuna olivat ihmisiä ja autoja. Kartan keskellä seisoivat siniverhoinen katossänky.

Larissa kosketti sormellaan kotitaloaan, ihan vain kokeillakseen, miltä pehmeä kartta tuntui. Sillä sekunnilla sänky nytkähti liikkeelle niin äkisti, että Larissa oli kellahtaa kumoon. Hän nosti nopeasti sormensa kartalta ja sänky pysähtyi. Kätevää, Larissa ajatteli tyytyväisenä. Sänky osasi kulkea kartan mukaan.

Hän kurotti kättään ja painoi kolmatta nappia. Ensin vaikutti, ettei tapahtunut yhtään mitään. Sitten katoksen yläpoimuista mätäkähti alas sateenvarjo. Larissa nosti sen käteensä, painoi nappia ja

sateenvarjo poksautti auki. Mihin hän sateenvarjoa tarvitsisi? Siinä samassa katosta ryöpsähti hänen päälleen ropiseva karkkisade.

Kun ropina loppui, Larissa sulki sateenvarjon ja katseli ympärilleen. Sänky oli täynnä punaisiin, sinisiin ja keltaisiin papereihin käärittäviä karkkeja. Larissaa alkoi naurattaa. Hän nappasi keltaisen karkin, avasi kääreen ja sujautti karkin suuhunsa. Se oli suklaata. Hän rakasti suklaata!

Sitten hän ojensi kätensä ja käänsi vipua. Sänky alkoi heti keinahdella lempeästi puolelta toiselle melkein kuin laiva. Sitten se hypähti yhden kerran, sitten toisen. Kolmannella hypyllä sänky nousi lentoon.

Larissa kierähti ihastuneena mahalleen. Hän raotti sivuverhoa ja kurkisti reunan yli. Sänky nousi puunlatvojen tasalle, sitten niiden yli. Kaikki näytti erilaiselta taivaalta päin. Maa oli kuin aaltoileva, laukakas matto. Siellä täällä näkyi pörröisiä metsiä, sokeripalan kokoisia taloja ja autoteitä kuin lankoja, jotka kiemurtelivat kaiken keskellä. Tuuli tuntui viileältä, maanpinnan äänet jäivät yhä kauemmas.

Yhtäkkiä kuului kolme pientä kilahdusta katoksen suunnasta. Ne kuulostivat merkkiääniltä ja Larissa kääntyi katsomaan. Ylhäältä tipahti naru, jonka päässä roikkuivat suuret aurinkolasit. Larissa kömpi lasien luokse ja laittoi ne päähänsä. Ensin ei näkynyt mitään, mutta yhtäkkiä sumeus katosi ja Larissa tajusi katsovansa omaan kotikeittiöönsä. Pöytä oli katettu ja ruoka oli valmiina.

”Missä Larissa on?” isä kysyi.

Larissa otti lasit päästään ja kierähti takaisin valoa hohtavan tynnykartan luokse. Hän painoi sormensa kotitalonsa päälle. Sänky kääntyi heti ja lähti verhot liehuen lentämään kohti Larissan kotia. Jos sänky ei olisi ollut näkymätön, se olisi varmasti näyttänyt valtavaltalta, siniseltä perhoselta, joka liihotti taivaan halki.

Pian he laskeutuivat kolahtaen Larissan takapihalle karviaismarjapensaiden viereen. Larissa hyppäsi ulos ja vilkaisi taakseen. Sänky oli kadonnut.

”Oletko sinä vielä täällä?” Larissa kysyi huolestuneena.

Pieni sininen kankaanpalanen ilmestyi näkyviin. Larissa hymyili.

”Odotat minua tässä”, hän kuiskasi. ”Minä käyn vain syömässä. Sitten lähdetään takaisin lentelemään!”

Sininen kangas heilahti ihan vähän, ja siitä Larissa tiesi, että sänky kyllä odottaisi.